

LA CAMPANA DE GRACIA.

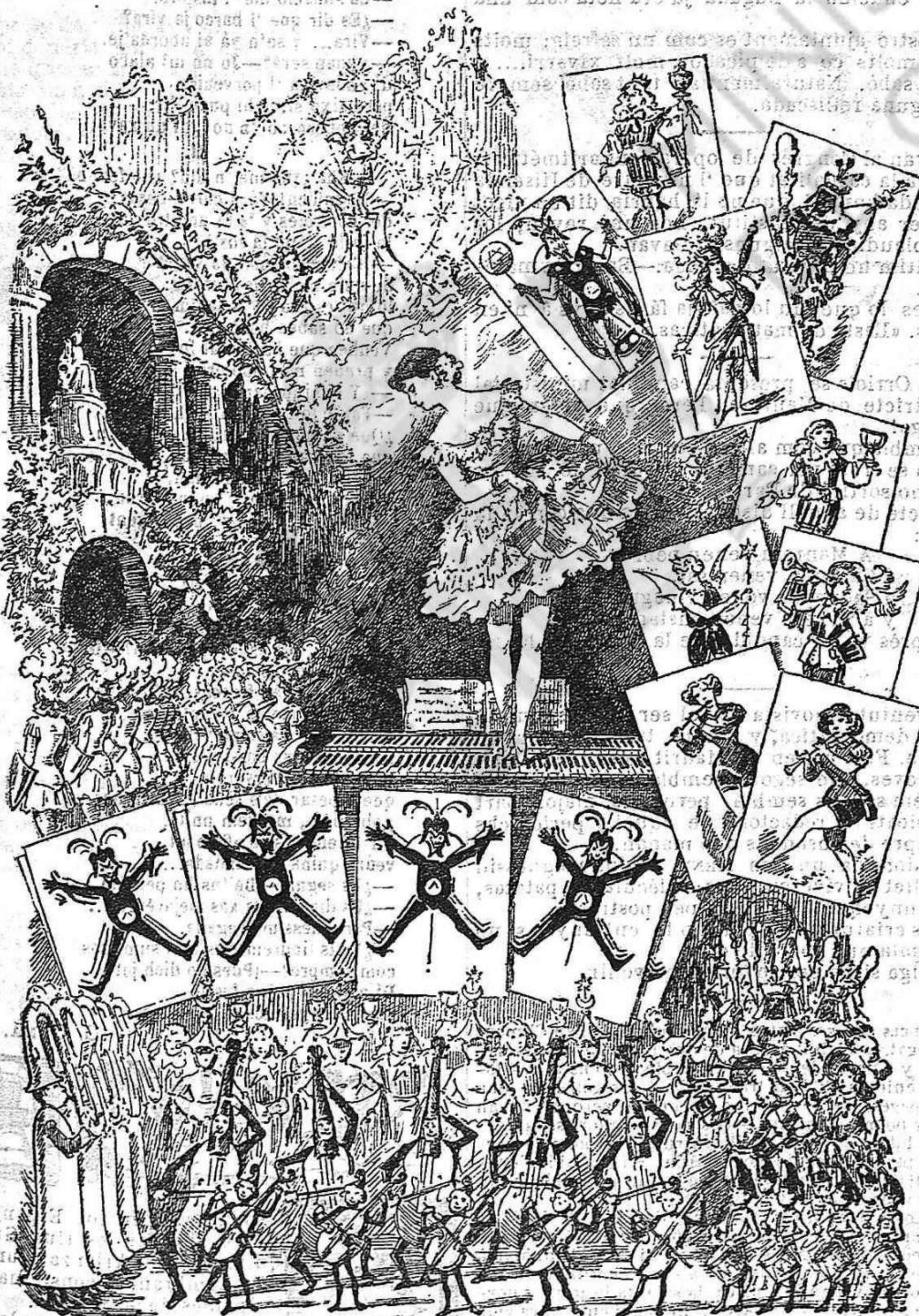
DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

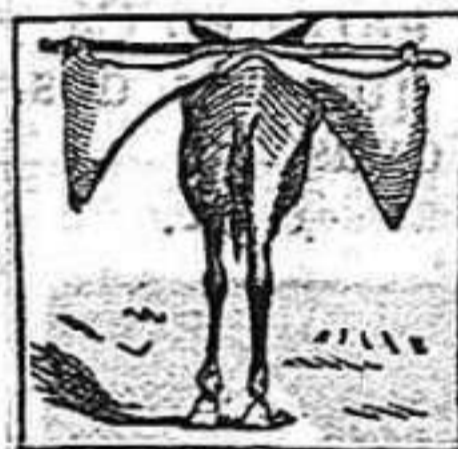
ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, num. 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya, 8 rals, Cuba Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

CLORINDA.

A FRANSA.

Or deixant que en Cánovas y en Sagasta se disputin la jugada, y fent com en Castelar, en Martos y altres eminentes demócratas, que mentres dura la batussa no volen dir res, per no destorbar als dos lleonets, alsémos de puntetas y doném una mirada per sobre 'ls Pirineus.

Creguin, estimats lectors, que hi veurán coses molt hermosas.

Naturalment, tots vostés sabrán que la senmana passada varen celebrarse eleccions de Ajuntaments, en aquella gran nació; y que allà aquestas cosas no 's fan com aquí, ahont ab mitja dotzena d' escombrinaires y una companyia de municipals n' hi ha prou per treure regidor á qualsevol tipo.

Allá hi ha 'l sufragi universal, tothom té vot y tothom l' exercita: allá no 's coneixen trampas—de manera que fins han suprimit las professons perque no n' hi haja.—Allá en fi, aquestas cosas se fan ab serietat.

Aixís es que aquestas eleccions tenian una gran importancia política. Eran las primeras que 's celebravan després de l' expulsio dels frares y de la tornada dels amnistiats. Se consultava al país y 'l país havia de respondre.

Y efectivament lo país ha respost. No ha respost per l' istil d' aquí, que mentres lo ministre 'ns tapa la boca, escarneix la nostra véu y respon per nosaltres lo que l' hi dona la gana.

No senyors, aquell es un país lliure, y bastaria una sombra de imposició, perque la dignitat del poble s' hi rebelés, contestant encare ab més eloquència, que deixantli la llibertat de dir tot lo que l' hi sembla.

Fransa ha respost, y de un extrém al altre, ha dit novament que vol la República tranquila, pero amiga del poble; partidaria del progrés, pero defensora del ordre; desitjosa de caminar y anar sempre endavant; pero enemiga de corre, desbocarse, perdre l' alé, y caure en mans de la reacció.

Es un espectacle sublime y una lliçó plena de eloquència.

Dos enemichs té la República francesa: tots dos han tret las forsas y tots dos han quedat vensuts. La reacció y la exageració.

La reacció está composta de legitimistas, orleanistas y bonapartistas, partits enemistats, irreconciliables que aquesta vegada ván unir-se en odi á

Vajin al Principal y veurán qu' encara es millor lo visto que lo pintado.

la República, y auxiliantse mútuament van donar la batalla.

Pero la República es robusta, y no sols ha resistit la embestida, sino que 'ls ha vensut, los ha esmicolat.

La República ha dit:—Es inútil que 'us concerteu: tots junts y a solas, de vosaltres no 'n tincn per res. Si cada un de vosaltres de per sí es dolent, reunits sou tres vegades dolents. Vosaltres sou la reacció, jo soch lo progrés. Vosaltres sou la guerra civil, jo soch la pau. Vosaltres representeu lo privilegi, y la ruina del país; jo represento 'l dret y 'l treball.

En quan als altres enemics, aquells que ab lo nom de la República als llabis, voldrien ferla descarrilar, porque 's fés trossos contra una roca, també han quedat vensuts.

La república generosa, vá treure 'ls del desterro, vá obrirlos novament las portas de la patria, vá tornarlos lo dret degut a tots los ciutadans.

—Ara vá bé, ara vá bé, cridavan los reaccionaris. Aquests caps calents aniran tirant llenya al foch, y no 's podrá apagar sino ab sanch. La sanch republicana es la que ha d' apagar lo foch de la república.

S' han enganyat. Y aixó demostra que 'ls caps calents son perillosos no més que en las épocas de reacció, y no significan res en las épocas de verdadera llibertat.

La exageració republicana també ha pres part en la batalla, ha tret los colors llampants, ha parlat de fer en un dia lo que en tot cas ha de ser obra de un sigle. Y ha sigut derrotada.

Es que 'l poble francès ja no es aquell poble impresionable, sino un poble reflexiu, que sab vence als contraris y dominar los seus impulsos. Y als exagerats los hi diu:

—No aneu depressa, ja hi arribarem; pero hi arribarem caminant. Onze anys ja fá qu' estém en camí: molt hem avansat, y si encare hem de caminar molt, 'ns quedan encare totas las forsas per avansar sempre. ¿Qué fora de nosaltres si ho ha guéssim volgut fer tot ab un dia?

Y 'l poble francès té raó.

Bò es ferho present al poble espanyol, per quan arribi 'l dia que s' acabi la batussa entre en Cánovas y en Sagasta, que será 'l dia que dels dos lleonés no 'n quedarán més que las quas.

En Lasala té un medi de justificarse, porque si bé es veritat que quan parla ho fá molt malament, parla lo ménos possible.

Un dels jugats de Madrid ha anunciat a pública subasta un ganivet ab lo qual un criminal vá matar al seu germá. Aquest ganivet está tassat ab un ral.

Lo jugat de Tarragona també ha anunciat la venta en pública subasta del ganivet d' escorxar del ree Gitanet, tassat en dos rals.

Are suposinse, diu un periódich, que un criminal compra un d' aquests ganivets y fá servirlos per ferne una de las sévas. L' jutje l' hi preguntará:

—Qui l' hi vá vendre l' arma?
—V. S. responderá 'l criminal.

L' escena passa a Alpens. Lo secretari del Ajuntament vá rebre un anónim dihentli que se n' anés de la població, ó que si no 'l matarian.

No 'n vá fer cas; y vels' hi agul que un dia, per una finestreia l' hi claván un tiro, deixantli més de xexanta perdigons entre coll y cara.

Per supuesto, l' autor de aquesta hasanya... no ha sido habido.

Pero es igual, porque si l' agafessin diria:—Dispensin, me pensava qu' era un aucell.

En una de las sessions del Ajuntament vá parlarse de diners oferts per votar una qüestió en determinat sentit.

Desseguida vá demanarse sessió secreta, per alló de la roba bruta que, segons diuen, se renta a casa.

Y a l' endemá la bugada ja era neta com una patena.

Lo nostre ajuntament es com un safreig; molts insults, molts cops de picador, molt xivarri... y bastant sabó. Naturalment ab tant sabó sempre hi ha alguna relliscada.

Parlavan al Congrés de operacions aritméticas, y donava la casualitat que 'l ministre de Hisenda deya cada bunyol, que no l' hauria dit un xicot de tercer any del Institut. Los uns reyan, los altres aplaudian, y alguns xiulavan.

Per últim un diputat excláma:—Basta de matemáticas.

Aixó es lo que diu lo país ja fá sis anys a n' en Cánovas. «Basta de matemáticas.»

Lo Sr. Orriols se presenta candidat ministerial pèl districte de Manresa. Pero ¿que volen que 'ls hi diga!

Me sembla que com altrás vegadas, per més que Manresa se trobi pèl camí de Madrid, lo senyor Orriols no sortirá de Barcelona.

Respecte de aquell districte hi ha una corranda que diu:

A Manresa venen pebre,
á Cardona venen sal,
á Sanpedor venen vinagre
y á Sallent venen ensiam.

Y després ve un candidat de la oposició y ho remena.

La juventut canovista no vol ser ménos que la juventut democrática, y també tracta de fer un banquete. Fins are en tot Madrid ja s' han trobat uns 80 joves, que segons sembla son canovistas.

Y dihém segons sembla, porque la major part son empleats ó redactors de aquells periódichs que sempre defensen als que manan.

Jo 'ls donaria un bon MENÚ, si 'm volguéssin creure: llet ab viveron, sopa de fécula de patatas, y una munyqueta de sucre per postres.

Pobres criaturas! Lo país no té entranyas si no 'ls hi regala una gorra de cop.

May siga si no per lo que puga venir.

LA VEU DELS CORRESPONSALS.—Nos diuen de San Climent de Llobregat, que ab l' excusa de que l' escola amenaça va ruina, y a pesar de que en la població hi ha altres locals convenientes, l' han trasladada a las golfas de una casa de pagés, sense camins apropiats porque pujan anarhi las pobras criaturas.—Los conservadors se fan coneixe per tot arreu. Com que l' instrucció es bona, la portan lluny porque costi de conseguirla. En cambi l' elevan molt, fentla pujar a unas golfas. No tingan por: ab lo temps pot ser la veurém dalt de la taulada.

A Tossa hi ha un arcalde que diu ser molt devot de Sant Antoni dels Ases. Dihém aixó porque no vá metre que una colla de joves dessin un ball, sino contribuhian a la festa de Sant Antoni dels Ases ab una cantitat molt superior a lo que valian la música, la sala, la llum y 'ls porters. ¿Que Sant Antoni de's Ases l' hi pagui en l' altra vida aquestas mostrás de devoció realizadas a costa de la butraca dels joves!

CARA Y CREU.

DIÁLECHS RECVLLITS AL VAPOR.

—Eh! ¿qué l' hi sembla? ¿ho fem bé?

—Magnífich! D' aixó 'n dich guerra: quatre cops més y es a terra, ni 'l cel ni res no 'l costé.

—Oh! No s' espanti! Ja e' ta calculada la partida, hasta l' hi havém pres la mida per quan s' haja d' enterrá.

—¿Tan mateix?—Tal com ho sent: así un sol instant la vista y miri 'l camp canovista; miri 'l, ja ningú s' hi entén.

Tothom vá a la desbandada, tot son duptes, desercions, enredos per tots cantons... vaja, han perdit la jugada.

—Ja era hora que aixó acabés porque, si s' ha de dir clar, aixó ja no es gobernar.

—Y tall! Ja ha vist al Congrés de quin modo 'ls ho havém dit; no hi ha hagut pas compassió: res de miras, decisió, y estocada dreta, al pit.

—Y la ferida, ha fet sanch?

—Si n' ha fet? Més que no 's pensa: en Cánovas ja comensa a dá 'l despidio al seu banch.

—Y 'l deixa prompte?—Corrents; y si no ho fá ben aviat, per més que 'l tinga arrapat hi haurá de deixar las dents.

—¿Qué m' agrada aquest llenguatje!

—La situació me 'l inspira.

—¿Es dir que 'l barco ja vira?

—Vira... y se'n vá al abordatje.

—¿Quan será?—Jo no m' alabo d' endeviná 'l porvenir; pero aixó sí, l' hi puch dir: del govern no 'n dongui un xavo.

II.

—Eh! ¿qué me 'n diu? ¿ho fem bé?

—Magnífich! Vá a corre-cuyts: dos cops més y 's fá una truyta la fusió y qui la sosté.

—¡Calma, calma! Ja veurá de quin modo 'ls a tordim: lo qu' es ara ja 'ls tenim que no saben hont tocá.

Venhen que han errat lo tret y prenen més punteria.

—Y si hi tornan algun dia?

—Farán lo que sempre han fet. ¿Qué no ho ven? Ells se pensavan que tot just ells parlarian, los nostres ja 's moririan, y ja ha vist com s' enganyavan.

—Y que han de fer, pobre gent, si no tenen ni bandera, ni direcció verdadera, ni rumbo, ni moviment!

—Pero tenen una cosa, y en aixó ningú 'ls afana.

—Ells? ¿qu' es lo que tenen?—Gana, una gana portentosa.

—Si qu' están frescos, pobrets!

—Ara ells reyan y cantavan, porque encara somiavan recullit alguns bossinets; pero quan observarán que a pesar dels seus grans crits goberném, marxém units, y l' hisenda s' vá afirmant, veurá quina desbandada...

—¿Es següer?—Bé 'ns ho pensém.

—¿Es dir que 'ls xasquejarém?...

—Per miléssima vegada.

—Y 'ls tindrem tots tant sumissos com sempre?—¡Pues no dich jo!

D' aquesta pobre fusió no 'n dongui dos marvedissos.

C. GUMÁ.

A senmana passada varem parlarlos del ball Clorinda, que s' ha posat al Principal, y que cada dia 's véu més aplaudit y celebrat.

Avuy porque pujan formarse una idea de aquesta obra, 'ls doném una alegoria, en la qual hi figuran los principals trajes y decoracions, deguts a n' en Soler y Rovirosa, que en materias de aquestas es un águila.

No deixin de anar a comprobar si 'l nostre dibuix está conforme, y de passada veurán un dels millors espectacles que s' han posat a Barcelona.

A Madrid, dias endarrerá, van recullir a un home desmayat... de fam.

No ho veuen? Fins al costat mateix de l' olla succehelxen desmayos y defalliments.

Lo mateix dia deya 'l ministre d' Hisenda: «A Madrid lo diner está molt abandonat.»

Tal vegada siga cert, pero fins are no ha calgut ningú de anar massa carregat de quartos.

—La proba de que hi ha diners, deya en Villaverde, qu' es un dels cara-girats més tranquils que meijan sempre del presupuesto, la proba es que aquí a Espanya 's gastan 68 milions jugant a la loteria.

¿Quina manera de reflexionar! ¿per qué 'ls esperem? Si 'ns gastém aquets milions esperem que tenim fam. Fam de treure la grossa.

Lo diputat per Granollers Sr. Maspons s' ha separat de la majoria.

Ja se sab: quan una casa amenaça ruina, fins las ratas ne fujen.

Lo ministre de Foment, en Lasala, vá fer un discurs tant dolent, que ja 'ls mateixos ministerials diuen que a la primera crisi se l' hi donarán las dimissorias.

ESGRACIAS per tot Espanya. S' han desbordat los rius Guadalquivir, Genil, Arlanza y una pila més, sembrant la consternació en los pobles de las riberas. Lo mateix dia, allá en lo Congrés se desbordava en Cánovas.

Un diputat vá demanar que 's llegís lo manifest de Manzanares. Manzanares es un riu que fá riure molt; pero 'l manifest de 'n Cánovas, encare fá riure més.

Per xó en Cánovas, al sentir que l'hi retreyan aquestes calaveradas de quant era jove, vá desbordarse.

«Senyors, vá dir: aixó vaig ferho de compte del general O'Donell.»

Aixó de carregar lo mort á un mort es molt cómodo; pero en Cánovas es aixís. Se tracta de las maduras, y vol ser lo primer ministre. En cambi se tracta de las duras y no es més que un trist escribent.

Al mateix temps que 'ls rias vá desbordarse en Balaguer.

En Balaguer vá recordar que D. Alfonso encare no havia jurat la constitució de 1876, anyadint qu' en la antiga monarquia aragonesa no jurantia no ocuparia 'l trono.

Y com si aixó no bastés vá anyadir que la forma de govern no preocupa al país.

L'endemá vá desbordarse en Sagasta.

Parlant de la Revolució de Setembre vá recordar los beneficis que vá portar al país, estranyant que 'n Cánovas y sobre tot en Romero Robledo s' haguessen arrepenhit.

«Jo afirmo, vá afegir en Sagasta, que no m' arrepenheixo de la part que vaig pendre en la Revolució de Setembre, y declaro que si tornessin á presentarse las mateixas circunstancias, prestaria de nou lo meu concurs á un moviment com aquell.»

No sábem si en Romero Robledo vá dir entre dents:—Jo també.

Respecte de 'n Sagasta jo opino com en Cánovas: no l' hi donaria may lo poder.

Tot lo que m' agrada quan es á la oposició, 'm disgusta quan governa.

Y respecte de 'n Cánovas, ab totas aquestas inundacions, me sembla que ja l' hi arriba l' aygua al coll.

A Guadix, ciutat de 14,000 ánimas, hi entra una partida de lladres y dona una serenata á las autoritats.

Recomaném al govern qu' envihi á Guadix al Sr. Perez Gossío, qu' en materia de privar serenatas ningú l' hi passa la má per la cara.

Una quintilla de la Filoera de Madrid sobre 'l reestanch de la sal:

No se pasará el invierno
Sin que hagan tal jvoto á cual!
La sal es su afan eterno
Y yo le digo al Gobierno
Lo que él á nosotros ¡sal!

S' ha establert á Espanya una societat per assegurar los camps y las vinyas contralas pedregadas. Aixís se 'n establís una per assegurar las butxacas contra 'ls conservadors.

A Madrid vá desencadenarse aquest dia un temporal tremendo, que vá fer caure parets, arbres, fanals y xamaneyas.

—¿No més?
—¡Ah, sí: fins vá tirar á terra 'l cap de l' estàtua del rey Wamba.
—¿No més?
—¿Qué més volia?...
—Pero home y á n' en Cánovas no hi ha cap temporal que 'l tombi?

Un diputat se casa ab una dona molt grassa. Dos amichs parlan de aquest matrimoni, y si l' un se n' estranya l' altre l' hi respon:

—No trobo que tinga res de particular. Aquest diputat es com molts altres: está carregat de ambició, y vol tenir lo seu grupo.

Durant las últimas eleccions francesas, un neo, que encare tréu foch pels caixals quan se recorda de l' expulsió dels jesuitas, exclamava:

—Si guanyém, fará cremar un ciri á Sant Antoni.
—¿Un ciri? vá preguntarli un company.
Y ell vá respondre:
—Ja veurás noy: quan no 's pot cremar á ningú més, se creman ciris.

La situació de Russia es deliciosa ab aixó dels nihilistas y d' aquest govern del morro fort que sempre vol fer un escarment y may acaba de lo-grarlo.

Figúrinse que desde l' any 1876 ensá ha deportat nada ménos que 72 mil rússos á la Siberia.

Anant seguint aixís es de creure que d' en mica en mica tots los rússos farán cap á la terra del fret. Y com que llavors la Russia quedarà deserta, véls' hi aquí que quan los de la Siberia ne fassin alguna, lo govern no tindrà més remey qu' enviarlos á Russia.

Res: aquesta nació está predestinada á una cosa: á fer viatjes de ida y vuelta.

Al Monte de Piedad de Madrid vá haverhi un robo de joyas, robas y altres efectes.

Es de advertir que 'l monte de piedad, no té res que veure eb los montes de Toledo.

Item més: en un dels carrers més céntrichs de Madrid, al mitj dia, dos lladres ván obrir un magatzém de fustas, ván carregarne déu carros, se las ván anar á vendre al Rastro, y la policia no se 'n vá adonar.

Jo crech que á la policia 'l govern l' hi dona 'l menjar per la vista.

Y per xó veurán sempre que té pá al ull.

L' arcalde Sr. de Duran ha tractat de posar una multa á una artista del Principal porque ballava 'l can-can.

Doném la enhorabona á aquest nou campeon de la moral y de las bonas costums.

En qüestions d' aquestas no hi ha com tenir lo pols segur, apuntar dret y donar á n' al blanco.

Los carlins s' han dividit en dos bandos: los uns se n' han anat ab un bisbe francés; los altres s' han quedat ab l' héroe del As d' oros.

Si jo fos de aquest bisbe, tant als uns com als altres ¡com los confirmaria!

A altas horas de la nit y en un carrer desert un home mal carat, obrint un ganivet embesteix á un senyor dihentli:

—Sabria dirme quina hora es?
Lo senyor que 'l veyá venir, se desembossa y ensenyantli un revólver de sis tiros l' hi respon:
—Si donas un pás més, tocarán la sis.

En lo temps en que estava en vigor la Ley de vagos ván agafar á un fulano que no tenia ofici ni benefici.

—De que fá vosté? vá preguntarli 'l comissari de policia.
Y ell vá respondre:
—Soch inventor.
—¿Qué ha inventat?
—Per are res; pero rumío.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA 1.ª—Parvia.
2. Id. 2.ª—Capital.
3. ENDEVINALLA.—Piano.
4. MUDANSA.—Banya, canya, manya.
5. COMBINACIÓ NUMERICA.—5 7 6 9 8 4 3
9 8 4 3 5 7 6
3 5 7 6 9 8 4
6 9 8 4 3 5 7
4 3 5 7 6 9 8
7 6 9 8 4 3 5
8 4 3 5 7 6 9
6. TRENCA-CLOSCAS.—Fontanella.
7. GEROGLIFICH.—Deu está entre sans.

Han endevinat totas set solucions Fill de la Lluna y Taparapatapis; 6 Exbolea n.º 2; 5 Joan de l' orga, P. M. y Manel de la Cantimplayna; 4 Fururut Dotz' horas, Pageset y Empleat del Registre; 3 Un Recoletó; 2 Sanpatantum y 1 no més R. Calvete.

XARADAS.
I.
Animal es la primera y musical la segona;

invertida la tercera es una planta molt bona: lo total en carreteras y prop dels carrils se troba y serveix tan solsament á una gent que es bastant pobre.
—NAS GROS.

II.
Es aliment quarta dos; nom de dona tres segona; prima animal bastant gros; y total es nom de dona.
—LUIS VOLICUR-RABAF.

MUDANSA.

Sota la tot lo meu gat ja fa bon rato que tot y no ab motiu mal fundat puig la tot, li ha pegat perque li ha trencat un got.
—TÍJA XICH DE M. DE R.

CREU DE PARULAS.

Omplir los punts ab lletas que llegidas vertical y horizontalment digan: la 1.ª ratlla un aliment, la 2.ª una cosa de pescar; la 3.ª un país estranger; la 4.ª un objete de vidre; la 5.ª una planta y la 6.ª una bona qualitat.
—LO DEL LLOBREGAT.

GEROGLIFICH.

Lo Lo Lo Lo Lo
C
Fan
ORDI BLAT
y
LO LO LO
P
tit tit tit

—EUDALT SALA.

Subscripció pel monument per perpetuar la memoria dels valents que moriren l' any '73 en defensa de Tortellá.

Suma anterior rs. 650'92.
Miguél Balanuer, 4 rs.—Emilia Mencascur, 4.—Un demócrata, 2.—J. Roig, 2.—J. G. 2.—L. Serbosa, 2.—A. Vila, 6 ctos.—J. March, 6.—F. Domingo, 2 rs.—M. Giral y Comas, 2.—E. Ribas, 2.—M. Clemente, 2.—R. Salazar, 1.—J. Coll Sastre, 2.—Juan Monet, 4.—J. Viñallonga, 4.—R. Arrosgadiganet, 1.
(Se continuará.) Total, 688 rs. y 36 céntims.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endavinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Macatracas, Un Recoletó, J. E. Puntarri, Micaló Codina, Fesomias Optich y Pau Sala.
Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen com y tampoch lo qu' envian los ciutadans Ex-Bolea n.º 2, Kino de Roda, Anónim, E. Tolrà, Un Trovedor, Xitxaretlo, R. Coca, Tira-bit de Niula, N. P. de Cassá y J. Arnau.
Ciudadá Fesomias Optich: Fora de las xaradas no hi ha res més que 'ns serveixi.—J. E. Puntarri: Aprofitaré lo logogrifo, 'l pensament de un epigrama.—Un recoletó: Alló dels epigramas es questió de gustos: insertaré alguna cosa de lo que 'ns remet.—R. Calvete: La poesia está molt mal versificada.—Paje-set: Insertaré un quadret bumerich.—Llarch y Prim y C.: Idem lo que 'ns envia.—Joan Vilaseca: Es llástima que la poesia de vesté siga tant descarnada.—J. Artal M. La de vosté encare que té un pensament regular, adoleix de una versificació molt irregular.—R. Soler: Per parlar de lo que 'ns indica necessitariam la garantia de una firma coneguda que 'n respongués.—Toni Grice: Publicaré lo logogrifo y 'l trenca-closcas.—Anton Sautiveri: La poesia está bé y l' insertaré; respecte als epigramas estém á lo dit y recordis que hi ha més dias que llonganissas.—Angel Salabert: No podém aprofitar mes que un geroqlifich.—Nyich nyach: De vosté n' aprofitaré dos y la conversa.—A. B. C. Tossa: Queda complascut.—A. de Sant Climent: Idem.

ANUNCIS.

MEDICAMENTOS DEL DR. WOOL.

NORT-AMERICÁ.

Aixarop factifich per aumentar la cantitat y canitat de la llet. Interesantissim per mares y didas.
Aixarop pectoral per curar tota classe de Tos y demás enfermedades del pit.
Aixarop antiarreich-estomacal per combatre tota classe de diarreas y malalties del ventrell.
Unichs dipòsits en Barcelona, Gener, Petritxol, n.º 2, Jaraberia y Farmacia de Grau Inglada, Rambla de las Flors n.º 1.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch. del Teatro, 21 y 23.

Y ab la major facilitat, vencent la reacciò, ella s' ha sabut desfer del seu mónstruo.

COSAS DE LA SENMAMA.

D. Victor ha tornat á tirar la pilota á D. Anton.

Y D. Anton per venjansa l' ha tirada á Catalunya.

Y Catalunya l' hi diu: «Miri D. Anton valdria més que 's cuidés de perseguir als bandolers.»